

Evangelis del diumenge de la XXIII setmana de durant l'any (A): la correcció fraterna

Evangelis i comentari del diumenge de la setmana XXIII de durant l'any. “Si el teu germà et fa una ofensa, ves a trobar-lo i, tot sol amb ell, fes-li veure la seva falta. Si t'escolta, t'hauràs guanyat el germà”. La correcció fraterna és un veritable acte de noblesa i amistat.

Evangelis (*Mt* 18, 15-20)

Jesús digué als seus deixebles:

—Si el teu germà et fa una ofensa, ves a trobar-lo i, tot sol amb ell, fes-li veure la seva falta. Si t'escolta, t'hauràs guanyat el germà. Si no t'escolta, crida'n un o dos més, perquè tota qüestió ha de ser resolta per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no els escolta, digues-ho a la comunitat reunida. I si ni tan sols escolta la comunitat, considera'l un pagà i un públicà. En veritat us ho dic: tot allò que lligueu a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligueu a la terra quedarà deslligat al cel.

Encara en veritat us ho dic: si dos de vosaltres aquí a la terra es posen d'acord per a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà; perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo soc allí enmig d'ells.

Comentari

Componen l'evangelí d'aquest diumenge tres dites de Jesús que regulen aspectes importants per a la vida futura de l'Església: la correcció fraterna entre els fidels, el poder de lligar i deslligar atorgat als apòstols i els seus successors i l'eficàcia de l'oració en comú.

El missatge de Jesús no fa impecables els homes; sí que els demana, però, estimar-se els uns als altres malgrat els defectes i errors que tingui cadascú. Una mostra clara d'aquest amor és l'ajuda mútua per mitjà del perdó i de la correcció. Amb aquest primer ensenyament, Jesús convida a fer el paper d'un jutge misericordiós que tracta amb comprensió qui li ha ofès o erra en alguna cosa.

Per això, explicava sant Josepmaria, “la pràctica de la correcció fraterna – que té entranya evangèlica – és una prova de sobrenatural afecte i de

confiança. Agraeix-la quan la rebis, i no deixis de practicar-la amb els qui convius”^[1].

Com assenyala el Papa Francesc, la correcció fraterna també ens ajuda “a alliberar-nos de la ira o del ressentiment que només fan mal: l’amargor del cor que porta a la ira i al ressentiment i que ens porten a insultar i a agredir. És molt trist veure com surt de la boca d’un cristià un insult o una agressió. Insultar no és cristià”^[2].

Sobre la correcció fraterna, veritable acte de noblesa i amistat, van parlar força Pares de l'Església, els quals treien conseqüències pràctiques a partir de les paraules de Jesús. Per exemple, sant Agustí amonestava així els seus fidels: “Hem, doncs, de corregir el germà per amor; no amb desitjos de fer mal, sinó amb la intenció afectuosa d'aconseguir-ne

esmena. Si ho fem així, complirem molt bé el precepte”^[3].

Pel que fa a la segona dita de Jesús (v. 18), el *Catecisme de l'Església catòlica* explica que “les paraules *lligar i deslligar* signifiquen: aquell qui exclogueu de la vostra comunió, serà exclòs de la comunió amb Déu; aquell qui rebeu novament a la vostra comunió, Déu també l'acollirà a la seva. La reconciliació amb l'Església és inseparable de la reconciliació amb Déu” (n. 1445). Després de parlar de la reconciliació entre germans, Jesús dona als Apòstols la potestat de reconciliar els fidels amb l'Església. Aquest poder s'expressa ordinàriament per mitjà de la confessió dels pecats a través del confessor, que ha rebut el poder del bisbe, successor dels Apòstols.

Pel que fa a la tercera frase d'aquest evangeli, Benet XVI feia palès que Jesús es refereix a “un altre fruit de

la caritat dins la comunitat: la pregària en comú. La pregària personal és certament important; és més, és indispensable. El Senyor, però, assegura la seva presència a la comunitat que –fins i tot sent molt petita– és unida i unànime, perquè ella reflecteix la realitat mateixa de Déu u i tri, perfecta comunió d'amor”^[4]. Quan preguem junts no només movem Déu a concedir-nos allò que demanem, sinó que també se'ns regala la presència de Déu entre nosaltres que és, en definitiva, el principal do que podem i hem de demanar.

Com explica un document del Concili Vaticà II, “Crist és sempre present en la seva Església, sobretot en les accions litúrgiques. És present en el sacrifici de la missa, tant en la persona del ministre, ‘ell mateix que es va oferir a la creu, ara s’ofereix per ministeri dels sacerdots’, com sobretot sota les espècies

eucarístiques. És present per la seva potència en els sagraments, de manera que quan algú bateja, Crist mateix bateja. És present en la seva paraula, ja que quan a l'Església es llegeixen les Sagrades Escripures, és ell mateix qui parla. És present, en fi, quan l'Església suplica i salmeja, Ell que prometé: *On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo soc allí enmig d'ells* (Mt 18, 20)”^[5].

^[1] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 566.

^[2] Francesc, *Àngelus*, 7 de setembre de 2014.

^[3] Sant Agustí, *Sermó* 82.

^[4] Benet XVI, *Àngelus*, 4 de setembre de 2011.

^[5] Conc. Vaticà II, *Sacrosanctum Concilium*, n. 7.

Pablo M. Edo / Photo Christina
Morillo on Pexels

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-xxiii-setmana-de-
durant-lany-a-la-correccio-fraterna/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-xxiii-setmana-de-durant-lany-a-la-correccio-fraterna/)
(16/08/2025)